

399.

Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej

z dnia 10 maja 1927 r.

zmieniające niektóre postanowienia ustaw kar- nych o rozpowszechnianiu nieprawdziwych wia- domości i o zniewagach.

Na podstawie art. 44 ust. 6 Konstytucji i usta-
wy z dnia 2 sierpnia 1926 r. o upoważnieniu Pre-
zydenta Rzeczypospolitej do wydawania rozporządzeń
z mocą ustawy (Dz. U. R. P. № 78, poz. 443) posta-
wiam co następuje:

Art. 1. Kto rozpowszechnia wiadomość świa-
domie nieprawdziwą lub przekręconą, a mogącą wy-
rządzić szkodę Państwu lub wywołać niepokój pu-
bliczny, choćby wiadomość podawał jako pogłoskę,—

będzie karany aresztem do trzech miesięcy i grzywną
do pięciuset złotych, lub jedną z tych kar.

Jeśli czynu, przewidzianego powyżej, dopusz-
czono się w przemówieniu publicznem lub w druku,
winny będzie karany—aresztem do sześciu miesięcy
i grzywną do tysiąca złotych, lub jedną z tych kar.

Jeśli czynu, przewidzianego w ustępie pierwszym
tego artykułu, dopuszczono się publicznie lub w dru-
ku, rozpowszechniając wiadomość o działalności
władz państwowych, albo o działalności urzędników
państwowych lub osób wojskowych, będącej w związku
z ich obowiązkami urzędowymi lub służbowymi, win-
ny będzie karany — więzieniem od dwóch tygodni
do jednego roku i grzywną od dwustu złotych do
dwóch tysięcy złotych, lub jedną z tych kar.

Jeśli czynu, przewidzianego w ustępie pierwszym
tego artykułu, dopuszczono się publicznie lub w dru-
ku, rozpowszechniając wiadomość o niebezpieczeń-
stwie grożącym Państwu w jego stosunkach ze-
wnętrznych lub wewnętrznych, zwłaszcza o niebezpie-
czeństwie, grożącym jego ustrojowi konstytucyjnemu
lub społecznemu, winny będzie karany — więzieniem
od miesiąca do lat dwóch i grzywną od trzystu zło-
tych do trzech tysięcy złotych, lub jedną z tych kar.

Nie ulega ściganiu według powyższych posta-
nowień, ani mylna ocena wiadomości prawdziwej,
ani przekręcenie szczegółów nieistotnych w danym
wypadku.

Art. 2. Kto czynów, przewidzianych w ustę-
pach 2, 3, 4 artykułu poprzedniego, dopuszcza się
wskutek niedbalstwa, będzie karany — aresztem do
sześciu tygodni i grzywną do pięciuset złotych, lub
jedną z tych kar.

Art. 3. Jeśli następstwem czynów, przewidzia-
nych w artykułach poprzednich, była poważna szko-
da dla Państwa, albo zaburzenie spokoju publicznego
lub przeciwdziałanie władzy w jej prawnych zarzą-
dzeniach, albo zakłócenie porządku w oddziałach
wojskowych — winny będzie karany:

w wypadkach, przewidzianych w ustępie 1 ar-
tykułu 1 oraz w artykule 2—więzieniem do jednego
roku i grzywną do dwóch tysięcy złotych;

w wypadkach, przewidzianych w ustępach 2, 3,
4 artykułu 1 — więzieniem od miesiąca do trzech
lat i grzywną od tysiąca do pięciu tysięcy złotych.

Art. 4. Kto ubliża czci lub powadze Prezy-
denta Rzeczypospolitej, choćby w jego nieobecności,
będzie karany — więzieniem od trzech miesięcy do
pięciu lat i grzywną do pięciu tysięcy złotych.

Dowód prawdy, dobrej wiary i prawdopodob-
nieństwa jest niedopuszczalny.

Przestępstwo powyższe będzie ścigane z urzędu.

Art. 5. Ściganie z powodu zniewagi władzy
państwowej, zniewagi urzędnika państwowego lub
osoby wojskowej podczas albo z powodu pełnienia
przez nich obowiązków urzędowych bądź służbowych
lub w związku z ich stanowiskiem, nastąpi z urzędu
w wypadkach przewidzianych w obowiązujących usta-
wach, a nadto w wypadkach, gdy ściganie jest uza-
leżnione od skargi prywatnej, wniosku lub upoważ-
nienia, a Minister Sprawiedliwości zarządzi ściganie
to z urzędu.

Znieważony może w każdym okresie sprawy, niezależnie od udziału oskarżyciela publicznego, skorzystać z uprawnień oskarżyciela prywatnego.

Art. 6. W wypadkach, przewidzianych w artykułach poprzednich, sąd okręgowy lub powiatowy (pokoju), stosownie do właściwości, może na wniosek oskarżyciela publicznego wydać nakaz karny, jeśli uzna stan sprawy za dostatecznie wyjaśniony, a jako karę stosowną, karę nie wyższą, niż pozbawienie wolności do trzech miesięcy, grzywna do tysiąca złotych i konfiskata druku.

Sąd okręgowy wydaje nakaz w składzie trzech sędziów bez rozprawy, po wysłuchaniu prokuratora. W postępowaniu uproszczonym wydaje nakaz jeden sędzia.

Nakaz karny doręcza się jak wyrok zaoczny.

Od nakazu oskarżony może wnieść sprzeciw w ciągu trzech dni od dnia doręczenia nakazu. Wskutek sprzeciwu sprawę rozpoznaje sąd, który wydał nakaz. W razie sprzeciwu przewodniczący sądu (wydziału — izby) zarządzi rozprawę główną i wyznaczy jej termin. Decyzja ta nie ulega zaskarżeniu. Nakaz karny zastępuje akt oskarżenia. Sąd, wydając wyrok, nie jest związany karą orzeczoną nakazem.

Postępowanie nakazowe nie będzie stosowane w sprawach przeciw zaaresztowanym, oraz w sprawach należących do właściwości sądu przysięgłych.

Art. 7. W wypadkach, przewidzianych w artykułach poprzednich, skoro tylko stan sprawy pozwoli na wyznaczenie rozprawy, sąd niezwłocznie wyznaczy jej termin na jeden z najbliższych czterdziestu dni, bez względu na ustalone okresy posiedzeń sądowych. To samo stosuje się w wypadku odroczenia rozprawy. Sądy i urzędy prokuratorskie spełniać będą inne czynności w tych sprawach poza koleją, a w każdym razie bezpośrednio po niecierpiących zwłoki czynnościach w innych sprawach.

Między doręczeniem oskarżonemu wezwania a rozprawą główną winno upłynąć co najmniej trzy dni, chyba że ustawa postępowania karnego zezwala na termin krótszy.

Art. 8. Nakaz karny, przeciw któremu nie wniesiono sprzeciwu, ulega wykonaniu jak wyrok prawomocny.

Zaskarżenie wyroku do Sądu Najwyższego nie wstrzymuje ściągnięcia grzywny orzeczonej wyrokiem.

Kary zastępczego aresztu nie można wykonać przed uprawomocnieniem się orzeczenia.

Art. 9. Przepisy art. V ust. 3, 4, 5 ustawy z dnia 17 grudnia 1862 r. (Dz. u. p. austr. № 8 z 1863 r.) mają zastosowanie także do wykroczeń, przewidzianych w §§ 487 — 491 i 496 u. k. 1852 r., jeśli zniewaga była skierowana przeciw urzędnikowi lub niższemu funkcjonariuszowi państwowemu albo przeciw wojskowemu ze względu na ich obowiązki urzędowe lub służbowe.

Art. 10. Na obszarze, na którym obowiązuje ustawa karna 1852 r., przestępstwo, przewidziane w ustępie 1 artykułu 1 tego rozporządzenia, jest wykroczeniem karanem przez sąd powiatowy, przestępstwa, przewidziane w ustępach 2, 3, 4 artykułu 1 oraz w artykułach 2, 3, 4, są występkami; zamiast więzienia orzeka się karę aresztu ścisłego.

Odwołanie można wnieść niezależnie od ograniczeń, przewidzianych w § 283 ustawy postępowania karnego 1873 r.

Art. 11. Na obszarze, na którym obowiązuje kodeks karny 1871 r., zamiast kary aresztu powyżej sześciu tygodni orzeka się karę więzienia.

Przepis § 196 kodeksu karnego 1871 r. stosuje się odpowiednio także w razie zniewagi wojska lub oddziału wojskowego.

Art. 12. W okręgach sądów apelacyjnych w Poznaniu i Toruniu i sądu okręgowego w Katowicach nakazy karne wydaje w sądach okręgowych Izba karna w składzie określonym dotąd obowiązującymi przepisami.

Art. 13. W części pierwszej art. 263 kodeksu karnego 1903 r. uchyla się ustęp 1, w części drugiej tego artykułu skreśla się wyrazy: „rozpowszechnianie wieści fałszywej, lub”.

Przepis § 308 ustawy karnej 1852 r. zachowuje moc obowiązującą tylko co do sposobów popełniania przestępstw, przewidzianych w §§ 309 i 310 u. k.

Art. 14. Wykonanie niniejszego rozporządzenia porucza się Ministrowi Sprawiedliwości.

Art. 15. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie piętnastego dnia po ogłoszeniu.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*

Prezes Rady Ministrów i Minister Spraw Wojskowych:
J. Piłsudski

Minister: *K. Bartel*

Minister Spraw Wewnętrznych: *Sławoj Składkowski*

Minister Spraw Zagranicznych: *August Zaleski*

Minister Skarbu: *G. Czechowicz*

Minister Sprawiedliwości: *A. Meysztowicz*

Minister Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego:
Dr. Dobrucki

Minister Rolnictwa: *K. Niezabytowski*

Minister Przemysłu i Handlu: *E. Kwiatkowski*

Minister Komunikacji: *Romocki*

Minister Robót Publicznych: *Moraczewski*

Minister Pracy i Opieki Społecznej: *Dr. Jurkiewicz*

Minister Reform Rolnych: *Witold Staniewicz*

Minister Poczty i Telegrafów: *Bogusław Miedziński*